

Sygn. akt *I ACa 1255/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Górecki /spr./

Sędziowie: SA Roman Stachowiak

SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

Protokolant: st.sekr.sąd. Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. C.**

przeciwko **I. K. i P. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 29 lipca 2015 r. sygn. akt I C 1371/13

I. z mienia zaskarżony wyrok w pkt.1 w ten tylko sposób, że odsetki ustawowe od kwoty 155.000 zł zasądza od dnia 20 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie do dnia zapłaty, oddalając powództwo w zakresie odsetek w pozostałym zakresie;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Roman Stachowiak Marek Górecki Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

IACa 1255/15

UZASADNIENIE

Powódka H. C. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych I. K. i P. K. na swoją rzecz kwoty 155.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na swoją rzecz odsetek ustawowych od zaległych odsetek ustawowych wyliczonych za okres od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia 20 maja 2013 r., to jest od łącznej kwoty 9.274,52 zł, od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz kosztów postępowania. Dochodzona pozwem kwota odpowiada cenie

zapłaconej przez powódkę pozwanym na podstawie umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w P., w związku z odstąpieniem od tej umowy z powodu istotnego błędu co do czynności prawnej oraz wad fizycznych lokalu.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz solidarnie od powódki kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 155.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i zasądził solidarnie od pozwanych odsetki ustawowe od kwoty 8.291,23 zł za okres od dnia 20 maja 2013 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddalił i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Podstawą tego orzeczenia są następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 9 grudnia 2011 r. powódka zawarła z pozwanymi, w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w P., przy ul. (...), składającego się z jednego pokoju, kuchni, łazienki i korytarza, o łącznej powierzchni 37,50 m², dla którego prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) za cenę 155.000 zł.

Podczas oględzin lokalu przed zawarciem umowy, zauważyła, że jest on powierzchniowo mniejszy i niższy w stosunku do lokalu w którym wcześniej mieszkała.

W § 3 umowy zawarto oświadczenie powódki, że zna i akceptuje stan prawny i faktyczny przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

W dniu 15 grudnia 2011 r. pozwani wydali powódce lokal. Strony podpisały protokół zdawczo-odbiorczy, z którego wynika przekazanie lokalu w stanie uzgodnionym umową i brak pretensji powódki do tego stanu.

Po przekazaniu lokalu powódka zauważyła, że kocioł gazowy z otwartą komorą spalania zainstalowany w lokalu uległ uszkodzeniu i nie podgrzewa wody. Pracownik instalacji gazowych – D. W. zaleciła powódce, aby w lokalu zainstalować kocioł z zamkniętą komorą spalania. Powódka zakupiła jednak kocioł z otwartą komorą spalania, na co pozwany wyłożył sumę 2.800 zł.

Lokal nr (...) został wyodrębniony na podstawie umowy zniesienia współwłasności i ustanowienia odrębnej własności lokali z dnia 4 lipca 1996 r., po tym jak zaświadczeniem z dnia 20 czerwca 1996 r. Prezydent Miasta P. reprezentowany przez Zastępcę Dyrektora Wydziału Urbanistyki, Architektury i Nadzoru B. Urzędu Miasta P. stwierdził, że jest on samodzielnym lokalem mieszkalnym w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali i spełnia wymogi dla pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi – w oparciu o dokumentację inwentaryzacyjną wykonaną przez Z. K..

Opisany lokal sąsiaduje z lokalem nr (...). Pozwani zajmowali lokale mieszkalne nr (...) od 1999 r. Prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) nabyli od rodziców pozwanej w drodze umowy darowizny z 8 kwietnia 2004 r. W 2004 r. lokale te zostały połączone przez wybicie otworu drzwiowego w ścianie je rozdzielającej, w którym zamontowano drzwi przejściowe. Od tego czasu pozwani korzystali z obydwu lokali łącznie. Otwór drzwiowy między lokalami został zamontowany dopiero po zawarciu przez strony umowy sprzedaży. Zamurowano go gazobetonem o grubości 12 cm. Powierzchnia całej ściany rozdzielającej oba lokale wynosi 7,84 m².

W protokole kontroli stanu technicznego sprawności obiektu budowlanego z dnia 1 sierpnia 2012 r. zawarto zastrzeżenia co do użytkowanego przez powódkę lokalu, odnoszące się do zbyt niskiej wysokości pomieszczeń, kubatury łazienki, stosunku powierzchni pokoju do powierzchni okna i stwierdzono, że lokal ten nie spełnia warunków lokalu przeznaczonego na stały pobyt ludzi w budynku wielorodzinnym. Wskazano też, że brak dokumentów świadczących o przekształceniu lokalu użytkowego (strychu) na lokal mieszkalny.

W protokole z przeglądu technicznego instalacji gazowej wykonanego w dniu 27 marca 2012 r. stwierdzono, że w lokalu nr (...) brakuje nawiewu, wkładu kominowego, a wentylacja grawitacyjna zarówno w łazience, jak i w kuchni jest

niedostateczna. Z kolei w protokole okresowej kontroli przewodów kominowych z dnia 14 grudnia 2012 r. stwierdzono w lokalu osłabiony ciąg kominowy, brak wkładu kwasoodpornego oraz brak wentylacji nawiewnej do kotła gazowego.

Powódka po otrzymaniu w listopadzie 2012 r. informacji od sąsiada R. S. o wynikach okresowej kontroli nieruchomości złożyła pozwanym, pismem z dnia 4 grudnia 2012 r., oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli o nabyciu przedmiotowego lokalu mieszkalnego, wobec uznania, że nie spełnia wymogów samodzielnego lokalu mieszkalnego w rozumieniu ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

Obecnie powódka nie przebywa w przedmiotowym lokalu mieszkalnym. Z uwagi na zaniechanie opłacania rachunków zaprzestano dostarczać do tego lokalu paliwo gazowe.

W dniu 7 stycznia 2015 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla Miasta P. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie legalności przebudowy części strychu w tym lokalu, które zostało zawieszono do czasu zakończenia ostateczną decyzją administracyjną postępowania w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla ww. przebudowy ze zmianą sposobu użytkowania, prowadzonego przez Prezydenta Miasta P. na podstawie wniosku pozwanych z dnia 16 marca 2015 r.

Na gruncie ustalonych okoliczności faktycznych Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne.

Ponieważ powódka dochodziła roszczenia o zwrot ceny zakupu lokalu mieszkalnego w związku z odstąpieniem od umowy w powołaniu na błąd co do treści czynności prawnej (co do statusu lokalu jako nieruchomości lokalowej), ewentualnie z tytułu wad fizycznych lokalu, znaczenie zasadnicze miało, czy czynność prawna ustanawiająca odrębną własność lokalu była ważna z punktu widzenia kryterium samodzielności lokalu mieszkalnego.

Sąd Okręgowy uznał, że lokal mieszkalny nabyty przez powódkę w dniu 9 grudnia 2011 r. spełniał, w dacie jego wyodrębnienia, wymogi przewidziane w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, stanowiąc tym samym samodzielny lokal mieszkalny. Zgodnie z ustawową definicją zawartą w tym przepisie jest nim izba lub zespół izb wydzielony trwałymi ścianami, przeznaczone na stały pobyt ludzi, służące zaspokojeniu ich potrzeb mieszkaniowych.

Sąd uznał, że ściana oddzielająca lokal nr (...) wykonana z płyty gipsowo-kartonowej i wełny mineralnej stanowi przegrodę trwałą, bo wykonaną z trwałych i solidnych materiałów, odporną na działanie czynników zewnętrznych, w sposób rzeczywisty wydzielającą lokal jako odrębną całość. Zauważył, że lokale nr (...) w dacie wyodrębnienia nie były ze sobą połączone, w szczególności nie posiadały żadnego łącznika w postaci np. drzwi, a dostęp do nich możliwy był tylko przez drzwi wejściowe z klatki schodowej.

W sprawie nie miał natomiast zdaniem Sądu decydującego znaczenia fakt, że lokal nie spełniał wszystkich parametrów techniczno-budowlanych, wynikających z przepisów ustawy – Prawo budowlane i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Skoro bowiem u.w.l. precyzyjnie określa warunki uznania lokalu za samodzielny lokal mieszkalny, to brak jest podstaw do ich uzupełnienia o dodatkowe kryteria, przewidziane w innych przepisach. W konsekwencji np. niższa niż przewidziana przepisami wykonawczymi do prawa budowlanego wysokość tego lokalu nie mogła, zdaniem Sądu, uzasadniać twierdzeń powódki, że lokal ten nie był w dacie jego wyodrębnienia samodzielnym lokalem mieszkalnym.

W konsekwencji Sąd uznał, że przedmiotowy lokal był w dacie wyodrębnienia samodzielnym lokalem mieszkalnym i mógł być natenczas przedmiotem obrotu cywilnoprawnego. W momencie jednak, gdy pozwani połączyli lokale mieszkalne drzwiami umożliwiającymi przejście między tymi lokalami i nieskrępowane poruszanie się w obrębie całej powierzchni, każdy z lokali (w tym lokal nr (...)) przestał być lokalem samodzielnym. Skoro zaś otwór drzwiowy istniał pomiędzy tymi lokalami w dacie zawarcia przez strony opisanej umowy sprzedaży, uznać należało, że czynnością tą został objęty przedmiot, który nie istnieje. Nie może być bowiem przedmiotem obrotu cywilnoprawnego lokal mieszkalny, który nie jest samodzielny. Taki lokal nie stanowi bowiem odrębnej nieruchomości, jak również rzeczy w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. W konsekwencji umowę tę uznać należy za nieważną jako sprzeczną w ustawą (art. 58 § 1 kc w zw. z art. 353 § 1 kc), a w konsekwencji niewywołującą zamierzonych skutków prawnych.

Równocześnie Sąd wskazał na bezzasadność roszczenia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, co pozostawało bez wpływu na treść rozstrzygnięcia, wobec uwzględnienia pierwszej z podstaw powództwa.

W zaistniałej sytuacji powódka uprawniona była do domagania się od pozwanych na podstawie art. 405 kc w zw. z art. 410 kc wydania jej korzyści, jakie uzyskali oni z tytułu zawartej z nią umowy sprzedaży, to jest ceny sprzedaży – 155.000 zł. Taka też kwota podlegała zasądzeniu na jej rzecz.

Wobec faktu, że powódka wezwała pozwanych do zapłaty tej sumy w piśmie z dnia 4 grudnia 2012 r., (doręczonym pozwany w tej samej dacie), wyznaczając 14-dniowy termin spełnienia świadczenia, który upłynął z końcem 18 grudnia 2012 r., początkowy termin naliczania odsetek ustawowych od należności głównej Sąd ustalił na 19 grudnia 2012 r., a nie jak domagała się powódka na 4 grudnia 2012 r.

Zgodnie z regulacją z art. 482 § 1 kc, Sąd uwzględnił nadto żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od odsetek ustawowych od sumy głównej wynoszących, za okres od 19 grudnia 2012 r. do 19 maja 2013 r. (dzień poprzedzający złożenie pozwu) 8.391,23 zł, zasądzając je od dnia 20 maja 2013 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc i art. 105 § 2 zd. 1 kpc, obciążając nimi w całości solidarnie pozwanych, którzy przegrali proces w zasadzie w całości.

W apelacji od tego wyroku – w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu, pozwani zarzucili naruszenie przepisów postępowania to jest art. 233 § 1 kpc poprzez naruszenie zasady swobody dowodów w zakresie oceny zeznań stron na okoliczność daty zamurowania otworu drzwiowego pomiędzy lokalami nr (...).

Wskazując na te zarzuty, pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki a rzecz pozwanych solidarnie kosztów procesu. Ponadto domagali się zasądzenia od powódki na ich rzecz solidarnie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powódka wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała tylko na częściowe uwzględnienie, w zakresie roszczenia odsetkowego.

Co do roszczenia głównego wyrok polegał na prawie, choć z powodów innych niż przytoczone w jego uzasadnieniu.

Zarzuty apelacji zmierzały do korekty stanu faktycznego sprawy w zakresie daty zamurowania otworu drzwiowego między lokalami nr (...), w obrębie nieruchomości przy ul. (...) w P.. Okoliczność ta pozbawiona jest jednak prawnej doniosłości, stąd ewentualny błąd faktyczny w tym zakresie pozostawałby bez wpływu na treść rozstrzygnięcia, to zaś oznacza bezprzedmiotowość zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, jak i uzupełniających wniosków dowodowych zmierzających do modyfikacji kwestionowanego ustalenia faktycznego.

Sąd Apelacyjny podzielił bowiem zapatrywanie, że w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży, lokal nr (...) nie miał statusu nieruchomości lokalowej, jednak nie było to wynikiem utraty cechy samodzielności wskutek faktycznego połączenia z lokalem nr (...) przez wybicie otworu drzwiowego, ale wiązało się z jej brakiem pierwotnym. W ocenie Sądu odwoławczego lokal nr (...) nie spełniał kryterium samodzielności już w momencie jego wyodrębnienia, co skutkowało nieważnością umowy zniesienia współwłasności i ustanowienia odrębnej własności lokalu z dnia 4 lipca 1996 r. Czynność prawna wyodrębnienia lokalu, który nie spełnia wymogu samodzielności w rozumieniu art. 2 ust. 2 u.w.l. jest bowiem nieważna (wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 r., III CK 270/04).

Zgodnie z definicją zawartą w ust. 2 u.w.l, samodzielny lokal mieszkalny musi, między innymi, spełnić warunek przeznaczenia na stały pobyt ludzi i służenia wraz z pomieszczeniami pomocniczymi zaspokajaniu ich potrzeb

mieszkaniowych. Powoduje to konieczność dookreślenia, kiedy takie lokale nadają się do stałego pobytu ludzi. W tym zaś zakresie należy odnieść się do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.), a w szczególności przepisów wykonawczych do tej ustawy, to jest rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.). To z § 4 przywołanego wyżej rozporządzenia wynika definicja pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi, które dzieli pomieszczenia na takie, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny i takie w których przebywanie tych osób w ciągu doby trwa od 2 do 4 godzin włącznie. Rozwinięciem tej regulacji są między innymi przepisy zawarte w § 72-75. Uprawnione jest zatem stanowisko, że samodzielnym lokalem mieszkalnym w myśl art. 2 ust. 2 u.w.l. może być lokal, w którym ludzie mogą przebywać dłużej niż 4 godziny i który spełnia inne wymogi, określone np. w § 72-75 cytowanego rozporządzenia. Ustawodawca wyraźnie powiązał zatem w konstrukcji tego przepisu pewien stan techniczny budynku, w którym znajdują się lokale mieszkalne z ich przeznaczeniem, czyli funkcją, którą mają spełniać w sposób docelowy, polegającą na zaspokajaniu potrzeb osób korzystających z lokali. Tylko taki lokal przeznaczony na stały pobyt ludzi, służący wraz z pomieszczeniami przynależnymi, zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych (nadający się do zamieszkania) zapewnia cel wskazany w ustawie, jakim jest samodzielność lokalu mieszkalnego. Te właściwości architektoniczno-funkcjonalne lokalu determinują ocenę samodzielności lokalu. Oczywiście organ w postępowaniu w przedmiocie wydania zaświadczenia o samodzielności lokalu mieszkalnego nie bada, czy dany obiekt nadaje się do użytkowania, gdyż w tym zakresie opiera się wyłącznie na dokumentach urzędowych sporządzonych przez kompetentne organy, które decydują o tym, czy konkretne obiekty można zgodnie z prawem użytkować (stanowisko takie zajął NSA w wyroku z dnia 24 kwietnia 2014 r. I OSK 908/13 LEX nr 1574685).

Przeciwnie stanowisko, wyrażone między innymi w przywołanym przez Sąd Okręgowy wyroku NSA z dnia 8 lutego 2012 r. (I OSK (...) LEX nr 1120613) uwzględnia okoliczność, że wg tekstu pierwotnego ustawy, spełnienie wymagań o samodzielności lokalu w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy, stwierdzały w formie zaświadczenia organy właściwe w sprawach nadzoru architektoniczno-budowlanego i tak określona właściwość organu do wydawania zaświadczeń mogła uzasadniać stosowanie przez ten organ kryteriów wynikających z ustawy - Prawo budowlane. Odesłanie takie funkcjonowało w stanie prawnym obowiązującym do dnia 23 lutego 2000 r., kiedy wszedł w życie art. 33 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej (Dz. U. Nr 95, poz. 1041 ze zm.). Obecne brzmienie art. 2 ust. 3 ustawy o własności lokali w zakresie właściwości rzeczowej organów nie odsyła już natomiast do struktur organów administracji architektoniczno-budowlanej, ograniczając się do stwierdzenia, że zaświadczenie tego rodzaju wydaje starosta. Zmiana właściwości organu i przesądzenie uchwałą 7 sędziów NSA z dnia 27 lipca 2009 r. I (...) 2/09 (...), że w aktualnym stanie prawnym organem właściwym do rozpoznania zażalenia od postanowienia starosty w sprawie, o której mowa w art. 2 ust. 3 u.w.l. jest samorządowe kolegium odwoławcze jest uzasadnieniem dla poglądu, że ustawodawca zrezygnował z dalszego powiązania kwestii potwierdzania samodzielności lokalu z regulacją ustawy - Prawo budowlanego.

Podkreślenia jednak wymaga, że w okolicznościach sprawy stosowne zaświadczenie wydawane było w starym stanie prawnym – w dniu 20 czerwca 1996 r. - przez Prezydenta Miasta P., reprezentowanego przez Zastępcę Dyrektora Wydziału Urbanistyki, Architektury i Nadzoru Budowlanego Urzędu Miasta P.. Tym bardziej przyjęć trzeba, że w dacie jego wydania konieczne było respektowanie wymagań technicznych lokali mieszkalnych wynikających z uregulowań prawa budowlanego.

Skoro obowiązujące natenczas Rozporządzenie Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, przewidywało, że minimalna wysokość pomieszczeń mieszkalnych w budynkach jednorodzinnych i wielorodzinnych oraz sypialnie 1-4-osobowe w budynkach zamieszkania zbiorowego powinna wynosić 2,5 m, to nie można mieć wątpliwości, że lokal zakupiony przez powódkę kryterium tego nie spełniał. Nie nadawał się zatem na pobyt stały ludzi.

W konsekwencji uznać trzeba, że nie miał on cechy samodzielności predysponującej go do wydzielenia i wyodrębnienia jego odrębnej własności. Skoro zatem pozwani – wskutek nieważności czynności z dnia 4 lipca 1996 - nie nabyli prawa

odrębnej własności lokalu, nie mogli go przenieść na powódkę. Stąd również umowa sprzedaży z dnia 9 grudnia 2011 r. nie mogła odnieść zamierzonego skutku prawnego.

Bezprzedmiotowe są zatem dalsze rozważania, czy lokal nr (...) spełniał cechę samodzielności w dacie sprzedaży z dnia 9 grudnia 2011 r., a zatem i również zarzuty apelacji zmierzające do korekty stanu faktycznego sprawy na okoliczność stanu rzeczywistego lokalu w dacie sprzedaży.

W tym stanie rzeczy apelacja, co do roszczenia głównego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Korekty wymagało natomiast rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie roszczenia odsetkowego, jeśli uwzględnić, że odsetki ustawowe od roszczenia głównego zasądzono od daty 19 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, przy czym okres od 19 grudnia 2012 r. do dnia 19 maja 2013 r., uwzględniono powtórnie przy kapitalizacji odsetek, od których naliczono dalsze odsetki ustawowe. Stąd datę początkową zasądzenia odsetek od kwoty 155.000 zł zmieniono na 20 maja 2013 r.

Dodatkową modyfikację wyroku w tym zakresie wymogła nowelizacja Kodeksu cywilnego dokonana ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 9 listopada 2015 r.), obowiązująca od dnia 1 stycznia 2016 r. Wprowadza ona zupełnie nowy sposób obliczania odsetek, ale również odmienne stopy procentowe dla odsetek ustawowych, o których stanowi art. 359 § 2 kc i dla odsetek, których dotyczy art. 481 kc. Odsetki przewidziane za opóźnienie w spełnieniu świadczenia (regulowane w art.481 kc), dotąd równe odsetkom ustawowym z art. 359 § 2 kc, (określanym na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów – ostatnio na poziomie 8 %), po zmianie należne są w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (aktualnie – zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. - 7%). W związku z tym zasądzone od sumy głównej odsetki należało rozdzielić na odsetki ustawowe – przysługujące od dnia 20 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetki za opóźnienie – należne od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Dalej idące powództwo należało oddalić.

Bezzasadną w pozostałym zakresie apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc.

Biorąc pod uwagę, że powódka uległa w instancji odwoławczej tylko w nieznacznym zakresie, na podstawie art. 100 kpc należało zasądzić na jej rzecz solidarnie od pozwanych koszty zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej w wysokości 2.700 zł, ustalonej na podstawie § 2 ust. 1, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348) tj. 2.700 zł.

SSA Roman Stachowiak SSA Marek Górecki SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

--	--	--